

1 maj 2026

Att förenas med Jesus och hans intressen i världen

Den gångna helgen genomfördes det tredje ekumeniska vårmötet i Göteborg. I år med temat *Min frid ger jag er*. Ett samarbete mellan lokala församlingar men också Tidskriften NOD, Räddningsmissionen, och vår kommunitet. En tredje gång får anses vara en tradition och allt tyder på att Vårmetet har goda förutsättningar att bli en återkommande och viktig mötesplats under lång tid.

Ett tydligt anslag i mötet är viljan att förena mystik och politik med fredens väg för ögonen.

Det är en kännetecknande ambition för de ekumeniska rörelser som vuxit fram i Europa under nittonhundratalets andra hälft till våra dagar.

Vi möter den högst påtagligt i Sant Egidiokommuniteten som grundades i Rom 1968, och som nu finns förgrenad i 70 länder. Egidiokommuniteten kännetecknas av bön, omsorgen om de fattiga och fredsarbete.

Kommuniteten arbetar på flera plan. Såväl i de mest handfasta som i påverkansarbete och rollen som medlare och fredsmäklare.

Egidiokommuniteten påminner ständigt om att krig och fattigdom är nära sammanlänkade. Kriget är ”all fattigdoms moder”, som förstör framtiden för hela folkgrupper. Civila är alltid krigets första offer, eftersom de ofta hamnar mellan de stridande parterna. Bland civila är det de fattigaste som drabbas hårdast: helt försvarslösa, som de är, inför våldet.

Egidiokommuniteten när den andliga övertygelsen att krig är ont. Den vägrar att erkänna att krig skulle vara mänsklighetens ofrånkomliga öde: fred är alltid möjlig. Fredsskapande insatser behövs som mest när vägen verkar som svårast.

På sin hemsida skriver de:

Styrkan i kommunitetens insatser är sprungen ur fredslängtan hos dem som hålls som gisslan av krig och våld, särskilt i situationer där det saknas möjligheter till politisk medling. Vår omsorg och kärlek till de fattiga är källan till vårt engagemang för fred.

Sant Egidiokommuniteten tog sina första steg på den internationella arenan i början av 1980-talet: först i Moçambique, där miljoner dog i ett inbördeskrig, därefter över hela den afrikanska kontinenten, på Balkan och i Latinamerika. Tack vare sina insatser har kommuniteten blivit en självständig internationell aktör, vars auktoritet erkänns och uppskattas av olika stater och internationella organisationer.

Egidiokommuniteten är känd som ”Trasteveres Förenta nationer”. Just tack vare självständighet, och att de saknar egenintressen som i regel bärs av enskilda parter och stater har Sant Egidiokommuniteten byggt upp en trovärdighet och förmåga att ingripa i situationer som vanligtvis är förbehållna politiker och diplomater.

Den som besöker Rom bör inte missa den dagliga vespern i Santa Maria Trastevere, eller att äta på restaurangen som drivs av Egidiokommuniteten där personalen utgörs av funktionsvarierade medarbetare.

*

Att förena mystik och politik.

Att förenas med Jesus och hans intressen i världen.

Orden i rubriken är Edin Lövås och de är födda i bön. Edin är den norska retreatrörelsens pionjär. Som pastor i det norska Missionsförbundet kom han att personifiera en hållning som uppmuntrar kyrkan och den enskilde bedjaren att andas med bägge sina lungor. Den ena – att i bönen uppfyllas av Guds kärleksfulla närvaro. Den andra – Den utlevda betjänande tron. Utan bön reduceras kyrkan till att i bästa fall vara en hjälpporganisation. Utan tjänandet blir hon inåtvänd och självupptagen.

Jesus lever själv ständigt i denna rörelse. I ena stunden befinner han sig mitt i sorlet. Som när han intar en självklar plats runt bordet vid måltider, tillsammans med människor som andra vägrade att befatta sig med, för att i nästa stund vara upptagen av intensiva samtal med det politiska och religiösa etablissemanget.

Han talar ibland inför tusenden. Andra gånger drar han sig undan till öde trakter för att få vara ensam med Gud och den lilla hjorden av lärjungar.

Följden av Jesu bön tycks vara: ju närmare vi kommer Gud, desto närmre kommer vi varandra och världen. Bönen vidgar våra liv från ett *jag* till ett *vi* och det får till följd att vi allt mer ser med Jesu ögon på det samhälle och den värld vi är en del av.

Var skall man då börja på tjänandets och fredens väg?
Behoven och utmaningarna är ju oöverstigliga.
Hur gör man för att inte drabbas av cynism och bli lamslagen?

Ett gott råd ur den moderna kyrkohistorien, och en annan rörelse som i högsta grad förenade mystik och arbete kommer från en av dem som själv gjort mer för de mest utsatta än de flesta. Jag tänker på Moder Teresa. Hon som med sina bara händer burit barn efter barn i Calcuttas slum till räddning undan den allra värsta misären. Hon har sagt:

”Vi kan inte göra stora saker, bara små saker med stor kärlek. Det handlar inte om hur mycket du gör utan om hur mycket kärlek du lägger i det”.

Nog kan väl det vara en god utgångspunkt för ett liv i bön och tjänande. Små saker med stor kärlek.

En av Edin Lövås stora förebilder var den finlandssvenske predikanten och evangelisten Frank Mangs. Om Edin mer skapade en plats att söka sig till var den resande evangelisten Mangs ofta på väg för att möta människor på deras hemmaplan. Bägge verkade de i evangeliets tjänst för att vinna människor för Gud. Bägge sökte de ett liv i rörelsen mellan det mottagande och det utgivande.

När Mangs återger en av sina bönestunder beskriver han det så här: ”Egentligen tänkte jag inte på någonting. Jag bara fanns till och lyssnade till det stilla böneljudet från mitt väsens innersta.” Kanske var evangelisten mer av en mystiker och mystikern mer av en evangelist än vad många uppfattade. Hur det än var med den saken står det alldeles klart att de båda gjort stora avtryck i nordisk kristenhet och att en kyrka som trovärdigt vill göra avtryck i världen behöver andas in och andas ut med bägge sina lungor. En bedjande och betjänande kyrka har alltid framtiden för sig när hon ber med inspiration av Franciskus av Assisi: ”Gör mig till ett redskap för din fred”.

När Edin fyllde 75 år spelades det in ett TV-program om honom i Norge. Där fick han frågan hur han som ägnat så stor del av sitt liv åt retreatverksamhet

kunde gå i demonstrationståg och stå på barriaderna som ung? Edin svarade: ”En människa som beder, med meditationer, med Kristusupplevelser, den människan är totalt förfelad om hon inte förstår att det går linjer ifrån dessa upplevelser och ut i samhället. Här är ett sammanhang som vi aldrig får bryta. Det finns en förbindelse mellan mystik och politik.” Och vidare hävdade han att ett gudsmöte som inte för med sig högst konkreta, praktiska, sociala och politiska följder, är ett möte utan djup och verklighet.

*

Så låt också vår kommunitet inspireras av Sant Egidiokommunitetens exempel och Värmötets anslag. Till bön och lovsångsmässan i domkyrkan som avslutade vårmötet i Göteborg hade Åsa Molin, Sven Brengesjö och Emil Mattsson skrivit en sång. Melodin hoppas jag att du får med dig någon annan gång, men texten får du smaka redan nu:

Den som drar sitt svärd ska dö av svärd
Vänjer oss vid en lemlästad värld

Pilatus och alla hans vänner tvår sina händer
Bråk som spårar ur, vrede som snetänt

Nån ropar på hårdare tag
Men, saliga de som gör fred mitt i en krigskvarn

Fred och frid i Kristus spår
Fred och frid i Kristus spår

En våldsspiral, hämnden i cirklar,
människans tragedi

Mitt hjärta, min skyttegrav
Går det att smida ett svärd till en plog?

Fred och frid i Kristus spår
Fred och frid i Kristus spår

*

Ny rådsmedlem

I samband med sommarens Generalkapitel har ikonmålaren och pastorn, Robin Johansson från Kållandsö och Antoniosgården aviserat att han önskar lämna sin plats i rådet. Detta sedan arbetet på Antoniosgården haft en god utveckling och upptar allt mer av Robins tid.

I fråga om efterträdare har två frågor aktualiserats. Dels att vi gärna skulle se representation i rådet från region Syd och dels att vi är måna om fortsatt koppling till Antoniosgården.

Det rådet landat i är att som ordinarie rådsmedlem föreslå årsmötet att bekräfta och välja in Anders Sjöstedt från Lund, men också att adjungera en person från Antoniosgårdens styrelse till rådsmötena.

Presentation Anders Sjöstedt

Anders Sjöstedt. Här i samspråk med broder Benjamin Ekman vid Sommarmötet 25. Foto: Zandra Erikshed

Jag bor i Lund med min kära fru Pernilla och våra tre barn Lukas, Elias och Alice. Mina föräldrar träffades på ett handbollsläger, så det första jag fick i handen efter att jag kommit till världen var en handboll. Jag kom med i kyrkan i övre tonåren, då två av mina handbollskompisar bjöd med mig på ett kyrkläger. Tron på Jesus fick min blick på livet att förändras drastiskt, parallellt med att jag spelade elithandboll.

Jag prästvigdes 2003 och något år senare kom jag för första gången till Bjärka-Säby för att vara med på en retreat. Sedan dess har jag varit med på retreatar, ekumeniska präst- och pastorsdagar och blivit tagen av att så mycket ryms under samma tak. Jag tänker först och främst på att man tar trons liv på allvar, den självklara värmen, den intellektuella skärpan, nyfikenheten och bönen.

Morgonens tidebön betyder också mycket både för mig och min fru.

Gemenskapen har hjälpt mig att vila i tron och samtidigt gjort mig nyfiken.

Under några år var Pernilla och jag vänner till kommuniteten. Det var påtagligt att regeln gjorde något med kommunitetens medlemmar. Efter två år som noviser under pandemin togs vi upp som medlemmar i kommuniteten för några år sedan.

Jag är så tacksam över att få vara med i ett sammanhang som kommuniteten – inklusive Pilgrims olika arrangemang. Trons liv har blivit rikare och spiritualiteten livgivande.

För mig har sammanhanget blivit en ekumenisk ögonöppnare, där vi får upptäcka olika kyrkor och traditioner. Jag är också glad för den befriande gemenskapen. I matkön på Generalkapitlet hälsar man till exempel på nya bekanskap, och samtalet hamnar oftast rakt in i livet eller i kärnan av den kristna tron – inte i våra bakgrunder eller olikheter. Detta är ett sammanhang jag önskar att fler kunde få erfara doften av.

Idag arbetar jag som kyrkoherde strax utanför Lund. Jag brinner för att bygga kyrka, för bön och fördjupning, och för att hjälpa fler människor att få smaka och se att Gud är god.

Intresset för handboll är kvar, och numera i laget Lugi – Lunds stolthet.

Handbollen är utbytt mot mindre bollar: padelbollar och golfbollar. När frågan kom om att sitta med i kommunitsrådet blev jag glad, och svaret var enkelt: jag är gärna med och bidrar med min erfarenhet.

***

Sommarmöte med generalkapitel 2026

onsdag 22 juli – söndag 26 juli

Nya Slottet Bjärka-Säby

Vi samlas i år under temat:

”För mig är livet Kristus”

(Filipperbrevet 1:21)

Mötet kommer präglas av Franciskus av Assisis jubileumsår.

Anmälan och program: ekibs.se

*

Pilgrims höstmöte 2026 | Linköping 23-25 Oktober

Vänd ditt ansikte till mig

Vi lever i en bildsatt tid – men samtidigt bortvända från varandra. Pilgrims Höstmöte 2026 utforskar spänningen mellan vår tids myriad av digitala självporträtt och den utbredda känslan av isolering, splittring och att inte riktigt nå fram till varandra. Här möts vår längtan efter mänsklig gemenskap, den andres ansikte, med den uråldriga bönen om att Gud ska vända sitt ansikte till oss.

I år förändrar vi upplägget något genom att inslag av kultur och musik blir en del av samtliga spår under lördagen. Spår 1 och 2 innehåller, som brukligt, tre föredrag – men dessutom några kulturinslag. Spår tre rymmer mer av kultur (musik, poesi och teater) och lite mindre av föredrag.

Detta innebär att ett detaljerat schema över spåren kommer först längre fram. I nuläget släpper vi spårets rubrik och några av medverkanden.

En annan nyhet är att vi differentierar priset, för att öka möjligheten för unga vuxna – som höstmötet från början främst riktade sig till – att erfara denna helg.

Pilgrims Höstmöte är ett ekumeniskt möte med inriktning mot andlig vägledning

i vår tid. Det är en helg som består av gudstjänster, seminarier, samtal, kultur och konserter. Höstmötet har arrangerats sedan 2005 av tidskriften Pilgrim i samverkan med Ekumeniska Kommuniteten och Studieförbundet Bilda. Sedan 2021 sker det också i samarbete med Linköpings domkyrkoförsamling, Ekumeniakyrkan i Linköping och Babettes Kulturpalats.

Anmälan: tidskriftenpilgrim.confetti.events/pilgrims-hostmote-2026

*

MÄSSOR I REGION BJÄRKA-SÄBY MAJ

1	09.00	Treenighetens kapell <i>Minnesdag Josef arbetaren</i>
7	12.00	Treenighetens kapell <i>Stilla mässa</i>
10	16.00	Treenighetens kapell <i>Bönsöndagen</i>
14	12.00	Treenighetens kapell <i>Kristi himmelfärds dag</i>
21	12.00	Treenighetens kapell <i>Stilla mässa</i>
	18.00	Vist kyrka <i>Ökenmässa</i>
29	08.00	Slottskapellet <i>Retreatmässa</i>
30	08.00	Slottskapellet <i>Retreatmässa</i>
31	08.00	Slottskapellet <i>Heliga trefaldighets dag</i>

*

MÄSSOR SOM FIRAS SÖNDAGAR I REGION BJÄRKA-SÄBY
VÅRTERMINEN 2026

Maj

10 16.00 Treenighetens kapell
Bönsöndagen

31 8.00 Slottskapellet
Heliga trefaldighets dag

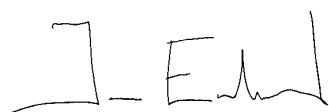
Juni

7 16.00 Treenighetens kapell
Första söndagen efter trefaldighet

Juli

26 8.30 Vårdnäs kyrka
Festmässa sommarmötet

Guds frid

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'J' followed by 'EW' and a horizontal line underneath.